

Chương 4

Vì tiền hếu vật hàng tháng đã bị cắt nên Vụ Mang Mang không thể nào đánh mất nguồn thu nhập duy nhất còn lại, cắt điện thoại đi, cô chuyển tàu đến thẳng Thị Bắc.

Năm đó có tiền nên cứng đầu, chọn một chuyên ngành khó học muốn chết, cũng may sau khi tốt nghiệp mẹ của Vụ Mang Mang đã nhờ quan hệ, sắp xếp cô vào Viện bảo tàng thành phố, đơn vị hành chính là thế, không khiến bạn chết đói nhưng tuyệt đối chẳng giàu chảy mỡ được, thậm chí ngay cả tiền mua nhà trong thành phố này cũng không trả nổi.

Nhưng Vụ Mang Mang lại rất thích công việc này, cô nhìn đồng hồ đeo tay, đúng thời điểm ăn trưa, không hề do dự cô đến thẳng nhà ăn.

“Chú ơi, thêm một thìa cơm đi, chú xem này cháu gầy tong teo như Bạch Cốt Tinh vậy mà còn bạc đãi thế sao?” Vụ Mang Mang bắt mẫn gõ gõ vào khay cơm bằng thép không gỉ.

“Mấy cô gái bây giờ chẳng phải đều kêu gào đòi giảm cân à?”, ông chú tuy nói thế nhưng vẫn thêm một thìa cơm cho Vụ Mang Mang.

“Nhiều cơm thế này, mà chỉ có chút xíu thức ăn, làm sao mà ăn ạ?” Vụ Mang Mang thừa nước đục thả câu.

Ông chú liếc nhìn cô, thìa trong tay không nhúc nhích, “Người đẹp à, nhà ăn này của tôi là kiểu giao khoán đấy.”

Vụ Mang Mang đành thu cò lui trông, cô không thể trở mặt với ông chú nhà ăn bá đạo mập như heo này, lại càng không thể phát huy khả năng diễn xuất ở nơi làm việc, không chịu thua cũng không được.

Vụ Mang Mang bung khay cơm vừa đi vừa hoang tưởng, bây giờ ai bước ra nói với cô một câu, “Em yêu, cả nhà ăn này anh đã bao hết rồi, thịt bò kho và đùi gà em cứ ăn thoải mái”, thì cô sẽ lập tức quỳ xuống dưới đôi giày da của anh ta ngay.

Chắc do ảo tưởng tương lai quá tươi đẹp nên Vụ Mang Mang đi trong trạng thái thất thần, mới ngồi xuống thì nhận ra người phụ nữ ngồi bên cạnh đang lấy đĩa gấp hành ra ngoài chính là đối thủ của cô - bà Nhiếp Tinh Tinh.

Nói thật là Nhiếp Tinh Tinh thực sự không đủ tư cách làm đối thủ của cô, nhưng khổ nỗi cứ mỗi lần nhìn thấy Vụ Mang Mang là vị Nhiếp nữ sĩ này lại khởi động mô thức “ghen tỵ”, Vụ Mang Mang thấy rất phiền phức.

Thực ra Nhiếp nữ sĩ vẫn chưa kết hôn, nghe nói bạn trai cũng chẳng có, nhưng chỉ nhìn vào dáng vóc của cô ta thì rõ ràng là kiểu phụ nữ đã kết hôn mẹ sẽ mấy con, thực sự không thể lừa dối lương tâm mà gọi là “Nhiếp tiểu thư” được.

“Cô đeo lắc tay kim cương Cartier vậy mà còn mặt dày đi xin xỏ thêm một thìa thịt bò kho với ông chú kia đến mức đỏ mặt tía tai thế à?”, Nhiếp Tinh Tinh thò đầu sang, hình như đang chuyên tâm nghiên cứu xem lắc tay của Vụ Mang Mang là thật hay giả.

Rõ ràng là không cãi nhau, ở đâu ra mà đỏ mặt tía tai, cô đỏ mặt hoàn toàn là vì ảo tưởng về Mr. Dream ban nãy đây!

Vụ Mang Mang chả buồn đếm xỉa tới Nhiếp Tinh Tinh, cầm thìa lên bắt đầu xúc cơm ăn.

“Xì xì, không ai nói với cô con gái ăn cơm phải nhỏ nhẹ đếm từng hạt à, đàn ông ăn cơm mới như hùm như hổ chứ?”

Nhiếp Tinh Tinh chế giễu. Cô ta cũng thuộc dạng vào đây nhờ quan hệ, nhưng quan hệ không vững chắc như Vụ Mang Mang, nên nhìn thấy cô mỗi tuần thì hết bốn buổi sáng là xin nghỉ phép trong lòng cảm thấy rất khó chịu.

Vụ Mang Mang nuốt miếng cơm rồi nói, “Thế thì chị cứ từ từ mà đếm, đếm xong thì đến giờ tan sở là vừa.” Nói xong cô bung khay cơm chỉ còn thừa lại canh rau, đứng lên bỏ đi.

Nhiếp Tinh Tinh “xì” một tiếng sau lưng Vụ Mang Mang, quay lại nói với Tiểu Lâm ngồi cạnh: “Thật không biết mấy ông đàn ông thích cô ta cái gì? Ăn cơm chả có tí hình tượng nào.”

Tiểu Lâm ăn một miếng rồi khuyên: “Chị Nhiếp, ăn nhanh đi ăn xong còn tranh thủ nghỉ ngơi một lát.”

Nhiếp Tinh Tinh không phản bác, cầm thìa lên ăn hùng hục, ăn cơm đúng là quan trọng, nhưng so với nghỉ ngơi thì không thể bỏ qua được

Vụ Mang Mang lại tỏ ra hào hùng, mặc áo blouse trắng, buộc túm tóc ra sau gáy, cầm con dao sắc lên bỗng có cảm giác như đang mở kịch bản bác sĩ, cô đến trước bệ làm việc, ở đó là một đồng mảnh sành mảnh sứ.

Vụ Mang Mang làm công việc chủ yếu ở viện bảo tàng là phụ trách phục chế văn vật, sở trường của cô nghiêng về phục chế đồ gốm sứ.

Vụ Mang Mang yêu thích mọi loại đồ gốm sứ cổ, mỗi lần cầm trong tay lại liên tưởng đến cái chén màu hồng này năm đó nằm trong tay ai, chủ nhân của

nó đã xảy ra những câu chuyện thú vị gì, sau đó trong đầu cô tự diễn lại một lượt.

Nên Vụ Mang Mang có thể yên tĩnh ba năm trời không đòi công việc, ở trong phòng phục chế văn vật tĩnh lặng như một ngôi cổ mộ, u ám lạnh lẽo như phim trường quay phim kinh dị, đừng nói là cha mẹ cô, chính bản thân cô cũng kinh ngạc đến rớt mắt kính nữa là.

Lúc chăm chú làm việc, điện thoại vẫn tắt âm, đến khi Vụ Mang Mang tan sở thì đã chạng vạng gần bảy giờ tối, cô ngửa lên vuốt cần cổ đau nhức, cởi đôi giày ra rồi chống hai tay xuống đất, chân dựa vào tường để trông cây chuối một phút.

Vụ Mang Mang lên tàu điện rồi mới nhớ ra điện thoại vẫn tắt âm, cô móc ra xem, có đến bảy tám cuộc gọi nhỡ, lần lượt là bố mẹ mỗi người hai cuộc, còn lại toàn là Lộ Thanh Thanh.

Vụ Mang Mang hơi khó xử, cô “bạn thân” Lộ Thanh Thanh đang cần gặp cô.

Trong nhóm bạn, Lộ Thanh Thanh đúng thực có thể xem là bạn thân của Vụ Mang Mang, bình quân mỗi ngày hai người “like” nhau ba lần.

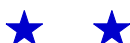
Nhưng trong thế kỷ 3D này, số lần Vụ Mang Mang gặp Lộ Thanh Thanh trong một năm có thể đếm trên đầu ngón tay.

Trong thế giới 3D hiện nay, Vụ Mang Mang thực sự không quá gần gũi với ai, dù sao đa số đều không thể chấp nhận tật diễn của cô, so với việc cuối cùng mọi người sẽ khinh bỉ và chê bai mình thì chi bằng ban đầu giữ khoảng cách trước.

Nhưng lần này đối với Lộ Thanh Thanh, Vụ Mang Mang quả thực không từ chối được.

Lần này Vụ Mang Mang chọc giận Bản Giới Hạn tiên sinh, cũng nhờ Lộ Thanh Thanh bắc cầu kết nối mà cuối cùng anh ta mới đồng ý hòa giải.

Nghe nói Bản Giới Hạn tiên sinh là họ hàng của Lộ Thanh Thanh.

Vụ Mang Mang nhìn đồng hồ, mới bảy rưỡi, nghĩ ngợi một lúc vẫn chen ra khỏi khoang tàu như một con cá sardin, đi qua phía đối diện đối tàu.

Đến khi Vụ Mang Mang vất vả đến nơi hẹn thì đã tám rưỡi.

Hội sở này chiếm cả ba tầng trên cùng của tòa nhà Tân Hải, nhưng ngay cả những người đi làm ở tòa nhà Tân Hải cũng không biết hóa ra trên đỉnh tòa nhà còn có ba tầng khác, mà thang máy vốn không có nút bấm, cũng không ai rảnh rỗi vô vị mà đếm từng tầng một xem tòa nhà này rốt cuộc là bốn mươi sáu tầng hay là bốn mươi chín tầng cả.

Hội sở Hải Thần có một lối ra vào riêng, Vụ Mang Mang tìm cả nửa giờ cũng không thấy, cuối cùng vẫn phải nhờ Lộ Thanh Thanh đích thân ra dẫn cô vào, rẽ bảy tám lối quanh co mới đến trước một thang máy rất kín đáo.

Đến khi thang máy mở ra, đúng là một nơi xa hoa lộng lẫy đến bất ngờ.

“Sao giờ cậu mới tới, cũng may ông thần tài còn ở trên kia đánh mạt chược, nếu không là bỏ lỡ rồi.” Lộ Thanh Thanh nói rất nhanh.

“Chuyến tàu điện tới đây, trạm đông người quá, tớ đợi ba chuyến mới chen vào được.” Vụ Mang Mang đáp.

“Tàu điện?” Lộ Thanh Thanh tưởng mình nghe lầm.

Vụ Mang Mang nhún vai, “Bỏ tớ vì trừng phạt lỗi lầm của tớ mà bán luôn chiếc Hummer để đền tiền rồi. Đúng rồi, thần tài cậu nói là ai thế?”

Lộ Thanh Thanh tỏ vẻ mặt “cậu là người ngoài hành tinh à” nhìn Vụ Mang Mang, sau đó như sực nhận ra có gì đó không đúng nên mới nói: “Đúng rồi, chắc là cậu không biết, cậu về hỏi bố xem, chắc chắn bố cậu biết. Thần Tài, cậu nói xem là người nào? Đương nhiên là người mang lại tài vận rồi. Người trong thành phố này muốn phát tài đều phải đến bái Thần Tài, chẳng qua đây chỉ là thứ yếu, bái hay không cũng chẳng sao, nhưng nếu cậu đắc tội với Thần Tài thì tuyệt đối phải cú cho xa.”

Vụ Mang Mang nghe mà sửng sốt, nhìn Lộ Thanh Thanh vẻ nghi ngại.

Lộ Thanh Thanh đáp lại cô bằng ánh mắt “đúng như cậu đang nghĩ đấy”.

Vụ Mang Mang thầm kêu “trời đất ơi”, chẳng trách lần này dù cô một khóc hai quỳ ba thút cổ bố cô cũng chẳng “care” nữa, đúng là cô đã phạm phải chuyện lớn rồi.

“Đi thôi, tớ dẫn cậu đi trả lễ, đừng tưởng đền tiền là xong chuyện, chú nhỏ của tớ không thiếu tiền đâu.” Lộ Thanh Thanh bảo.

Vụ Mang Mang chụp lấy cánh tay Lộ Thanh Thanh, “Anh ta là chú nhỏ của cậu à?” Đúng là “son cùng thủy tận ngờ vô lỗi, bóng liễu hoa tươi một xóm làng¹”, họ hàng gần dễ nói chuyện.

Lộ Thanh Thanh ngượng ngùng lườm cô, “Tớ và chú là bà con xa bắt đại bác mãi mới tới, chẳng qua là vì chuyện này nên mới gọi là chú nhỏ thôi.”

Vụ Mang Mang thầm nghĩ, thế làm ơn lần sau cậu đừng nói chuyện vênh vác như thế được không?

Lộ Thanh Thanh dẫn Vụ Mang Mang vào một gian phòng có bố cục gồm hai tầng lầu, bên ngoài còn có một ban công lộ thiên rộng gần năm mươi mét vuông, trên ban công là một hồ bơi nhỏ mở rộng, đứng trên ban công có thể nhìn xuống mặt biển bao la bên dưới.

Gió biển thổi làm tóc Vụ Mang Mang rối tung, cô vội giữ tóc lại đi vào trong.

Lộ Thanh Thanh bảo Vụ Mang Mang vào nhà vệ sinh dặm lại son phấn trước, chỉnh trang quần áo rồi hãy ra.

Sau đó hai người lên thẳng tầng hai.

Tầm nhìn trên tầng hai càng rộng mở hơn, cảnh biển hai trăm bảy mươi độ, phòng khách bày một bàn tiệc chực, có bốn người đang chơi nhưng vây quanh để xem thì lại không ít.

Ba người đàn ông trong đó đều có một hoặc hai người đẹp ngồi bên cạnh.

Đúng là xinh đẹp, mập mạp, gầy ốm, ngây thơ, quyến rũ... kiểu nào cũng có.

Và người duy nhất không có ai ngồi cạnh, Vụ Mang Mang mới nhìn đã nhận ra ngay, không phải Bản Giới Hạn tiên sinh thì là ai?

Một người khác Vụ Mang Mang cũng biết, chính là đại luật sư Tưởng từng khiến cô gặp ác mộng.

“**Ừ**a, đó không phải là cô bé lần trước mang thai con của cậu sao?”

Tưởng Bảo Lương nhìn Lộ Tùy vẻ trêu chọc.

Vụ Mang Mang không có chút cảm tình nào với Tưởng Đại Trọng khí thế bức người, sắc bén nghiêm nghị, lấy thế đè người này tí nào, trong lòng thầm đáp trả anh ta một câu, anh mới là cô bé, cả nhà anh đều là cô bé.

Lộ Tùy nghe thế mới ngược mắt lên khỏi bàn bài, hơi nheo lại nhìn Vụ Mang Mang.

Về mặt nheo nheo đó của anh ta lại khiến Vụ Mang Mang cảm thấy, cô lại nghĩ thấy hormone giống đực làm lòng mình nhộn nhạo của anh ta rồi.

Lộ Thanh Thanh đứng sau lưng đẩy Vụ Mang Mang một cái cô mới hoàn hồn tiến lên một bước.

Thật có tâm, cũng may ban nãy Vụ Mang Mang mới thay đôi giày vải trong văn phòng, nếu không bây giờ chắc chắn đã bị Lộ Thanh Thanh đẩy cho chụp ếch rồi.

Lộ Thanh Thanh tuyệt đối là cố ý, đương nhiên cô nàng cũng là tốt bụng thôi.

Chuyện Vụ Mang Mang đắc tội với Lộ Tùy, cho dù anh không so đo tính toán nhưng những người xung quanh anh tất nhiên sẽ ra sức nịnh nọt, cái xí nghiệp bé tí của nhà họ Vụ làm sao đủ cho người ta nhét kẽ răng, dễ như đập chết một con kiến mà thôi.

Vụ Mang Mang tất nhiên cũng hiểu tình hình này, thế nên mới mặt dày đến để chuộc tội.

Lần này nếu Vụ Mang Mang may mắn đập phải vận cứt chó, khiến cho mọi người trong sảnh cười, thì rất có thể chuyện to hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không.

Nhưng Vụ tiểu thư hôm nay bị sao chổi chiếu, bình thường mười ngày thì hết chín ngày mang giày cao gót chín phân, thế mà hôm nay cô lại mang giày vải.

Lộ Thanh Thanh tiến lên hai bước, vượt lên Vụ Mang Mang, đứng cạnh Lộ Tùy một mét, cười nịnh nọt và nói: “Chú ơi Mang Mang nghe nói chú ở đây nên hôm nay cố ý đến đây tặng quà xin lỗi chú.”

Trong lòng Vụ Mang Mang thầm biết ơn Lộ Thanh Thanh, đây cũng không phải lúc tỏ ra e thẹn, càng là giai cấp như cô thì càng phải biết thanh cao, tự tôn chẳng là gì cả, người ta chỉ cần bóp nhẹ là có thể khiến bạn vãi cả ra quần rồi, đến lúc đó mới gọi là mất tự tôn triệt để.

“Chú ơi”, Vụ Mang Mang gọi theo Lộ Thanh Thanh, cũng là muốn gằn gữ hơn, tỏ ra mình là bề dưới, xin ông Thần Tài này giờ cao đánh khế.

“Ồ, hôm nay lại diễn vai con gái của anh tôi à?”, Lộ Tùy hừ khế.

Ghi chú:

1. Câu thơ xuất phát trong bài thơ “Du Sơn Tây Thôn” của Lục Du thời Nam Tống, câu thơ nguyên tác là “Sơn trùng thủy phục nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn”, ý chỉ là đang gặp một chuyện bế tắc nào đó, bỗng dưng có được thời cơ tốt để xoay chuyển tình thế. (ND)